

Âhiret Yolu

Mehmet Âkif Ersoy

Âhiret Yolu — Mehmet Âkif Ersoy

İlk yayın: Safahat 1. kitap (1911), Nazım Parçaları bölümü

Mehmet Âkif Ersoy 1936 yılında öldü. 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nun 27. maddesi uyarınca eserin özgün metni kamu malıdır.

Metin, Vikikaynak (tr.wikisource.org) aktarımından alınmıştır:
https://tr.wikisource.org/w/index.php?title=Âhiret_Yolu&oldid=141948
(revizyon 141948). Bu aktarım Creative Commons Atıf-AynıLisanslaPaylaş 4.0 (CC BY-SA 4.0) lisansı ile paylaşılır; bu PDF de aynı lisansla serbestçe paylaşılabilir.

pdfkitaphane.com

Sokakta sâde bir 'âmîn!' sadâsıdır gidiyor:
Mahalle halkı birikmiş, imam duâ ediyor.
Basık bir ev; kapının iç yanında bir tâbût,
Başında çınlayan âvâzı dinliyor, mebhût;
Denildi: 'Fâtîha!'; âmîni kestiler bu sefer,
Göğüsler inledi, derken, açık duran eller,
Hazîn alınları bir kerre okşayıp indi;
Deminki zemzemeler bir zaman için dindi.
Duyuldu sonra imâmın nidâ-yı mağmûmu,
Diyordu:

- Söyleyin Allâh için şu merhûmu,
Nasıl bilirsiniz ey müslümanlar?
- İyi biliriz!
- Yarın huzûr-i İlâhîde toplanıp hepiniz,
Bu yolda hüsn-i şehâdet edersiniz ya?
- Evet!
- İmâm efendi, helâllik da iste, merhamet et...
- Helâl edin hadi öyleyse şimdi hakkınızı.
- Helâl edin hadi bekletmeyin adamcağızı!

Cemâatin yüreğinden kopup 'helâl olsun! '
Nidâ-yı safveti, birden cenâze, ah-ı derûn,
Misâli uğradı evden; fezâda yükseldi
İçerde başladı bir cûş-i nevhadır şimdi;
Baş örtüsüyle kadınlar gözüktü pencereden:
- Bıraktın öyle mi, en sonra kardeşim, bizi sen!
- Yıkıldı dostlar evim, barkım... ah gitti kocam! ..
- Dayım melek gibi insandı; ben nasıl yanmam!
- Tamam otuz senedir komşuyuz da bir kerre,
Kızıp da 'Ey!' demiş insan değildi, hemşîre!
- Zavallı Remziye! Boynun büküldü evlâdım...
- Babam ne oldu?
- Baban... Öldü.
- Etme Ayşe Hanım,
Bu söylenir mi ya? Hicrân olur zavallı kıza...
Ayol, şu öksüzü bir parçacık avutsanıza...
Açın da cumbayı etrâfa baksın ağlamasın...

Göründü cumbada baktım ki tombalak, sarışın,
Sevimli bir küçücek kız... Beşinde ancak var.
Donuk yanakları üstünde parlayan yaşlar,
Zavallının eriyen ruh-i bî-günâhı idi.
Benim o mersiye yâdında ağlıyor ebedî.
Sefine pâre ki sırtında mevc-i bî-hissîn,
Yüzer... Önünde ademden nişâne bir engin,
Çeker durur onu sâhil-cüdâ açıklarına;
Bakar mı bir taşın üstünde durmuş ağılyana?
Cenâze dûş-i cemâatte çalkalandıkça,
O tahta pâreye benzerdi, düşmüş emvâca.
Nasıl duyar ki uzaklarda inleyen kadını?
Nasıl görür ki yetîmin huruş eden yaşını?
Bu hây ü hây-i kıyâmet-nümûn içinde söner,
Samîm-i hilkatî sûzân eden enîn-i beşer.

Değilmiş öyle geniş nâlenin hudûdu meğer:
Sokak bitip dönülürken kesildi mâtemler.
O tahta pâre-i câmid, o iğbirâr-ı samût,
Güzer-gehindeki eşbâhı bir mehîb sükût
İçinde haşr ederek dalgalarla seyrediyor;
Zemîne bakmıyor artık semâ deyip gidiyor.
Bu mahmilin neye sık sık değışsin efrâdı?
Suâli fikre büyük bir hakîkat anlattı:
Evet bekâ ezecek cism-i zâr-ı fânîyi,
Vücûd çekmiyecek ömr-i câvidânîyi,
Bu bâr-ı müdhişin altında titreyip dizler,
Dayanmıyor üç adımdan ziyâde dût-i beşer!
Ağır ağır gidiyorken cenâze kâfilesi,
Nihâyet oldu musallâ birinci merhalesi.
Çıkınca üstüne son minberin hatîb-i memât,
Açıldı dîde-i im'âna perde perde hayât.

* * *

Senin en son serîrindir řu bî pervâ uzanmıř taş;
Ki nermin hâb-gâhından çıkar, bir gün vurursun baş!
Elinden yok halâs imkânı, mâdâme'l-hayât uğraş...
O, mutlak sedd-i râhındır, aşılmaz.. Muktedirsen ař! '

Musallâ: Müncemid bir mevcidir eřk-i yetimânın;
Musallâ: ahıdır, berceste, mâtem-zâr-ı dünyânın;
Musallâ: Minber-i teblîğidir dünyâda, ukbânın;
Musallâ: Ders-i ibrettir durur pîşinde, irfânın.

Bu minberden iner nâsûta en müdhiş hakîkatler,
Bu yerden yükselir lâhûta en hâlis kanâ'atler.
Civârından geçer zulmette bî pâyan hayâletler:
Kefen-ber-dûş geçmişler, kalan üryan sefâletler!

Babam, kardeşlerim, evlâdım, annem... Belki bunlardan
Muazzez bildiğim kıymetli birçok yâr-ı can el'ân
Bu taştan atfeder zanneylerim dünyâyâ son im'ân...
Benim rûhum bu heykelden duyar hâmûş bin efgân!
Serîr-i saltanatlar devrilir, alt üst olur dünyâ;
Müşeyyed bürc ü bârûlar düşer bir bir, bu taş hâlâ,
Zamânın dest-i tahrîbiyle, durmuş, eyler istihzâ;
Bütün mevcûda hâkim bir adem timsâlidir gûyâ.

Namaz kılındı; duâ bitti. Kârban, yoluna
Düzüldü taht-ı memâtın girip birer koluna.
Yarım sâat henüz olmuştu. Yolcular durdu;
Demek ki; komşusu dünyânın âhiret yurdu.
Cenâze indi omuzdan yavaş yavaş, sonra,
Sokuldu servilerin ortasında bir çukura,
Atıldı üstüne üç beş kürek kemikli çamur
Kabardı toprağın altında bir çıban, bir ur!
Evet, çıban, ki yatan duymuyorsa dehşetini,
Dönün de arkadakinden sorun fecâ'atini;
Sûkûn içinde uyurken şu bir yığın toprak
İlel'ebed o küçük rûh çırpınıp duracak! ...